

21 Σεπτεμβρίου 2014

Ορθοδοξία και κινήματα

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Τα ανθρώπινα δικαιώματα δε θα είχαν ποτέ τη διάδοση, που έχουν σήμερα χωρίς τις ΜΚΟ, χωρίς τα κινήματα των πολιτών. Οι διεθνείς οργανώσεις για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, για το οικολογικό πρόβλημα και τα άλλα προβλήματα της εποχής μας, επειδή ακριβώς στηρίζονται στους πολίτες πρέπει να παραμείνουν ανεξάρτητες, ώστε να εξακολουθούν να καταγγέλλουν τις παραβιάσεις. Το ρόλο αυτό δεν μπορούν να τον αναλάβουν κρατικοί φορείς, διότι τα συμφέροντα των κρατών θα προηγούνταν σε σχέση με το δικαίο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τα κινήματα είναι η καρδιά και η ψυχή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για το λόγο αυτό πρέπει να είναι αδέσμευτα και να υπάρχει διαφάνεια στη χρηματοδότησή τους.

Η ορθόδοξη εκκλησία τηρεί απολύτως διακριτική στάση έναντι των κινημάτων, συνεργάζεται με τον ΟΗΕ και τις δομές του (UNICEF) και συμμετέχει γενικά στις τοπικές αλλά και διεθνείς ανθρωπιστικές δράσεις. Όμως η Εκκλησία δεν είναι ένας κοινωφελής οργανισμός, ούτε ίδρυμα, που σκοπό έχει να απαλύνει τον ανθρώπινο

πόνος ή να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του. Η εκκλησία ακολουθεί το παράδειγμα του ιδρυτή της. Βρίσκεται κοντά στον άνθρωπο, τον συμπονά και εκφράζει την φιλανθρωπία της, προσφέροντάς του την κατά το δυνατό ανακούφιση. Όμως η εκκλησία δια του Αγίου Πνεύματος καθοδηγείται στην εκπλήρωση του σχεδίου της Θείας Οικονομίας, το οποίο διέρχεται την Τρίτη φάση του, εκείνη κατά την οποία η ανθρωπότητα προετοιμάζεται για τη συμμετοχή της στην Βασιλεία.

Η ταύτιση της εκκλησίας με κινήματα, που αφορούν την υπεράσπιση και τη βελτίωση της ζωής του ανθρώπου θα αποτελούσε την υποβάθμιση του ρόλου της εκκλησίας.

Η εκκλησία ενθαρρύνει την ανθρωπιστική δράση και συμπαρίσταται αλλά δεν ταυτίζεται με αυτήν. Η εκκλησία υπηρετεί τα έσχατα και ανακαινίζει διαρκώς τον κόσμο, μόνη αυτή δύναται να βιώνει το παρόν και να προγεύεται τη μέλλουσα μακαριότητα. Η ελευθερία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι ελευθερία στα πλαίσια της κτιστότητας, σε αντίθεση με την ελευθερία, που παρέχει στον άνθρωπο η εκκλησία «την ελευθερία απόλυτου αυτοπροσδιορισμού της ύπαρξης» **[1]**, η οποία ανήκει στο επίπεδο του Ακτίστου. Στην Προς Γαλάτας Επιστολή του ο Απόστολος Παύλος εκφράζοντας με τον πλέον ζωντανό τρόπο την κλίση του ανθρώπου στην ελευθερία του απόλυτου αυτοπροσδιορισμού, το είδος της ελευθερίας, που «έχει μόνον ο Θεός, ο οποίος υπέρκειται κάθε περιορισμού ή αναγκαιότητας και μπορεί να δημιουργεί εκ του μη όντος», μας λέει «ημεείς γαρ επ’ ελευθερία εκλήθητε αδελφοί» (Γαλ. 5:13). Η κλίση του ανθρώπου στην άκτιστη ελευθερία, την ελευθερία ως σκοπό, προϋποθέτει την κτιστή ελευθερία, την ελευθερία ως προϋπόθεση, η οποία και «φανερώνει τη διάθεση και την αποφασιστικότητα του ανθρώπου να προχωρήσει στην απόλυτη ελευθερία».**[2]**

Παρατήρηση: Συνεχίζουμε τη δημοσίευση με τη μορφή σειράς άρθρων της εργασίας “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ: ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΑΠΟΔΟΧΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ” του θεολόγου Παναγιώτη Πολυχρονόπουλου.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Νικόλαος Γ. Κόιος, *Επ’ ελευθερία εκλήθητε. Αυτονομία και ετερονομία στην ηθική*, εκδ. Σταμούλης, Αθήνα 2004, σ.130.

[2] Ο.π.